

Govor 74 O Gospodovem vnebohodu II

1. Predragi, vsa skrivnost našega odrešenja, ki ga je stvarnik veselja ocenil, da je vredno njegove krvi, se je od dne njegovega telesnega rojstva do smrti v trpljenju izpolnila v znamenju ponižnosti. Čeprav je mnogo znamenj žarelo celo v njegovi podobi služabnika, pa je ravno delovanje v času trpljenja najbolj pokazalo, da si je resnično privzel človeškost. Po trpljenju pa, ko je strl vezi smrti, ki je proti njemu stegnila svojo silo, čeprav mu je bil greh povsem tuj, je slabost prešla v moč, umrljivost v večnost in sramota v slavo. To je Gospod Jezus Kristus z mnogimi očitnimi dokazi predstavil pred očmi številnih, dokler ni zmagoslavje, ki si ga je pridobil med mrtvimi, ponesel še v nebesa.

Kakor smo se ob velikonočnem prazniku veselili Gospodovega vstajenja, prav tako je za nas razlog veselja njegov vnebohod; v spomin si namreč kličemo in primerno proslavljamo tisti dan, ko je bila v Kristusu narava naše nizkosti dvignjena nad vso nebeško množico, nad vse angelske zборе, nad vse vzvišene moči neba in je sedla na desnico Boga Očeta. Na vseh teh čudovitih Božjih delih smo mi utemeljeni in se gradimo, da bi se Božja milost izkazala še bolj čudovita. Človekov pogled jih ne doseže, čuti pa, da po pravici zaslužijo njegovo spoštovanje, da bi vera ob njih ne omagala, upanje ne klonilo in se ljubezen ne ohladila.

Verovati brez omahovanja v to, česar telesne oči ne vidijo, hrepeneti po tem, kamor ne moremo upreti pogleda, v tem je veličina velikih ljudi, v tem je svetloba duš, polnih vere. Ko bi se mogli zveličati samo po tistem, kar je mogoče videti, kako bi se potem mogla v naših srcih poroditi pobožnost, kako bi le vera mogla opravičiti človeka? Zato je tudi tistemu možu, za katerega se je zdelo, da bi dvomil o Kristusovem vstajenju, če ne bi na samem njegovem telesu s pogledom in dotikom preveril znamenj trpljenja, Gospod rekel: "Blagor tistim, ki niso videli, pa so verovali" (Jn 20,19).

2. Predragi, da bi mogli biti deležni tega blagra, se je naš Gospod Jezus Kristus, ko je dovršil vse, kar je sodilo k evangeljskemu oznanilu in skrivnostim nove zaveze, štirideseti dan po vstajenju vpričo učencev dvignil v nebo (Lk 24,50; Mt 16,19). S tem je tukaj zaključil telesno navzočnost in bo ostal na Očetovi desnici, dokler ne nastopi od Boga vnaprej določeni čas, ko se bodo pomnožili sinovi Cerkve, in bo prišel soditi žive in mrtve v istem mesu, v katerem se je dvignil.

To, kar je bilo pri našem Odrešeniku vidno, je prešlo v zakramente. Da bi bila vera bolj čista in bolj trdna, je pogled nadomestilo poučevanje: avtoriteto pouka naj torej poslušajo srca vernikov, razsvetljena po nebeških žarkih.

3. To vero krepí Gospodov vnebohod, utrjuje pa jo dar Svetega Duha. Zato je niso zlomile ne verige ne ječe ne pregnanstva ne lakota ne ogenj ne zobje divjih zveri ne prefinjeno mučenje krutih preganjalcev. Po vsem svetu so se za to vero borili ne le možje, ampak tudi žene, ne le golobradi fantje, ampak tudi nežna dekleta tako, da so prelili zanjo svojo kri. Ta vera je izgnala hudobne duhove, ozdravila bolezni in obudila mrtve.

Apostole same, ki so bili utrjeni po tolikih čudežih in poučeni po toliko govorih, je kruto Gospodovo trpljenje prestrašilo in novice o njegovem vstajenju niso sprejeli brez omahovanja. Zaradi njegovega vnebohoda pa so tako napredovali, da se jim je vse tisto, kar jih je prej plašilo, spremenilo v veselje. Vse zrenje njihove duše se je dvignilo k božanstvu njega, ki je sédel na Očetovo desnico. Ni jih več oviral pogled na vidno telo, da ne bi mogli v duhu gledati Božje Besede, ki Očeta ni nikoli zapustila, čeprav je sestopila med nas, in ni zapustila učencev, čeprav se je dvignila k Očetu.

4. Šele zdaj, preljubi, je bilo mogoče Sina človekovega globlje in svetejše spoznati kot Božjega Sina, ko se je vrnil v slavo Očetovega veličastva in začel biti na skrivnosten način po

svojem božanstvu še bolj navzoč, čeprav se je po človeškosti oddaljil.

Zdaj smo se razsvetljeni po veri z duhovnim korakom približali Sinu, ki je enak Očetu. Ni se treba več dotikati Kristusovega telesa, po katerem je nižji od Očeta (Jn 14,28). Poveljano telo je ohranilo svojo naravo, naša vera pa je poklicana tja, kjer se je mogoče dotakniti Edinorojenega, ki je enak Očetu, ne s telesnimi rokami, ampak z duhovnim umevanjem. To je razlog, da je Gospod po svojem vstajenju Mariji Magdaleni, ki predstavlja Cerkev in se ga je hitro hotela dotakniti, rekel: "Ne dotikaj se me, nisem se še povzpел k svojemu Očetu!" (Jn 20,17). To je, nočem, da prihajaš k meni na telesen način, nočem, da me prepoznaš s telesnimi čuti. Odrivam te k nečemu višjemu, večje stvari ti pripravljam. Ko se bom povzpел k svojemu Očetu, se me boš popolneje in bolj resnično dotaknila. Tedaj boš dojela, česar se ne boš dotaknila, verjela boš, česar ne boš gledala.

Ko so učenci z očmi sledili Gospodu, ki se je dvigal v nebesa, in ga gledali s pozornim občudovanjem, sta k njim pristopila dva angela, ki sta žarela od čudovite beline oblačil. Rekla sta: "Možje Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil od vas dvignjen v nebo, bo prišel, kakor ste ga videli oditi v nebo" (Apd 1,11).

S temi besedami so bili vsi otroci Cerkve poučeni, naj verujejo, da bo Jezus Kristus prišel in se pokazal v istem mesu, v katerem se je dvignil. In ni mogoče dvomiti, da bo vse podvrženo njemu, ki so mu že na samem začetku, ob telesnem rojstvu služili angeli. Kakor je namreč angel oznanil blaženi Devici, da bo Kristus spočet od Svetega Duha, tako je glas nebeščanov oznanil pastirjem, da se je rodil iz Device. Kakor so njegovo vstajenje od mrtvih naznanila prva pričevanja nebeških glasnikov, tako so angelski znanilci napovedali, da bo prišel v samem mesu sodit svet. Tako naj bi razumeli, koliko angelskih moči mu bo stalo ob strani, ko bo sodil, če mu jih je že toliko služilo celo, ko je bil sojen.

5. Veselimo se torej, predragi, v duhovnem veselju in se radujmo v dostojni hvaležnosti Bogu. Povzdignimo svobodne oči srca v tisto višavo, kjer je Kristus. Kvišku poklicanega duha naj ne tlačijo posvetne želje. Izvoljenih za večne dobrine naj ne zaposlujejo minljivosti. Tistih, ki stopajo na pot resnice, naj je zavirajo varljivi prividi. Tako naj verniki upravljajo s temi časnimi zadevami, da se bodo zavedali, kako so v tej dolini sveta tujci. Čeprav se jim tu kakšno udobje prilizuje, se ga ne smejo brezbrizno okleniti, ampak morajo pogumno iti mimo.

K taki pobožnost nas namreč spodbuja preblaženi apostol Peter. Da bi pasel Kristusove ovce, je moral trikrat priznati ljubezen do Gospoda (Jn 21,15-17). V skladu s to ljubeznijo moleduje in govori: "Rotim vas, predragi, kakor tujce in popotnike, da se zdržite mesenih hrepenenj, ki se vojskujejo zoper dušo" (1 Pt 2,11).

Za koga se borijo mesena poželenja, če ne za hudiča? On se veseli, če duše, ki stremijo po vzvišenih rečeh, zveže z užitki ob minljivih dobrinah, in če jih ugrabi iz tistih krajev, od koder je sam padel. Vsak vernik mora modro bdeti, da ne pade v njegove zanke in da bo mogel ugnati svojega sovražnika v tem, v čemer ga ta skuša.

Nič ni močnejše, predragi, zoper hudičeve zvijače kot dobrotno usmiljenje in širokosrčna ljubezen, ki sleherni greh odbije ali pa zveže. Vzvišenosti te kreposti pa ne dosežemo prej, preden ne izrujemo tistega, kar ji nasprotuje. Kaj pa je usmiljenju in delom ljubezni tako sovražno kot skopost, ki iz njene korenine poganja kal vsakršnega zla? Če se je ne zatre v prvih brstičih, bo na polju človekovega srca, kjer se je okrepila zel tega zla, nujno prej zraslo trnje in goščava pregreh kot pa kakšno seme prave kreposti.

Zoperstavimo se torej, predragi, temu tako kužnemu zlu in se trudimo za ljubezen, brez katere ne more zasijati nobena krepost (1 Kor 13). Po poti ljubezni, po kateri se je k nam spustil Kristus, se lahko tudi mi vzpnemo k njemu, ki mu z Bogom Očetom in Svetim Duhom pripada čast in slava na veke vekov. Amen.

Prevod iz Bogoslužnega branja 3,129-130 predelal in razširil br. Miran Špelič OFM